

Arrest

nr. 207 853 van 20 augustus 2018
in de zaak X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2015, waarbij de aanvraag van 26 september 2012 om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juni 2015, waarbij de aanvraag van 1 september 2014 om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard enerzijds en onontvankelijk wordt verklaard anderzijds en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juni 2015 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 augustus 2015 met refertenummer 56543.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 september 2012 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 11 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad), die bij arrest nr. 146 697 van 29 mei 2015 de beslissing vernietigt. Bij beslissing van 9 juni 2015 wordt de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.09.2012 werd ingediend en op datum van 28.11.2013 werd geactualiseerd door :

Y., V. (R.R. ...)

Geboren te I.-F. op 12.04.1974

Y., I. (R.R. ...)

Geboren te I.-F. op 07.07.1976

Meerderjarige dochter:

Y., O. (R.R. ...)

Geboren te I. op 07.02.1996

Nationaliteit: Oekraïne

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen menen zich in buitengewone omstandigheden te bevinden omdat hun dochter momenteel schoolloopt in het secundair onderwijs. Ze zou haar middelbaar onderwijs enkel in het Nederlands onderwezen gekregen hebben zodat de overgang naar lessen in het Russisch een moeizaam proces zal zijn. Betrokkenen beweren dat hun dochter bij terugkeer een deel van haar opleiding zal moeten overdoen. Echter, het gaat hier louter om de mening van betrokkenen die bovendien niet wordt gestaafd met een begin van bewijs. Deze bewering kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de dochter van betrokkenen pas op datum van 09.07.2010 naar België kwam, op veertienjarige leeftijd. Dit veronderstelt dat zij tot dan steeds onderwijs in het land van herkomst volgde waardoor de bewering dat de overgang naar lessen in het Russisch een moeizaam proces zal zijn, niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid daar zij in het verleden reeds scholing genoot in het Russisch. Bovendien merken we op dat het betrokken kind reeds meerderjarig is en dus niet langer schoolplichtig. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren alhier sinds 2006 te verblijven. Zij dienden op datum van 14.05.2008 een aanvraag 9ter in. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun aanvraag 9ter en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun aanvraag 9ter werd afgesloten op datum van 09.08.2011. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Bovendien werd hen op 22.04.2008 en op 23.05.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te

verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie. De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - nl. dat betrokkenen al sinds 2006 in België zouden verblijven, dat zij intensieve taallessen gevolgd zouden hebben, dat zij zeer goed Nederlands zouden spreken, dat zij zich de Franse taal eigen gemaakt zouden hebben, dat ze zeer werkwillig zouden zijn, een cursus maatschappelijk oriëntatie hebben doorlopen en dat ze getuigenverklaringen voorleggen – hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”

Op 11 maart 2014 wordt aan eerste verzoeker en tweede verzoekster een inreisverbod van drie jaar opgelegd, aan verzoekers ter kennis gebracht op 29 juli 2014.

Op 1 september 2014 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 11 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor eerste verzoeker en tweede verzoekster een beslissing waarbij de aanvraag zonder voorwerp wordt verklaard, kennisgeving op 27 juli 2015. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Y., V. (R.R. ...)

Geboren te I.-F. op 12.04.1974

Y., I. (R.R. ...)

Geboren te I.-F. op 07.07.1976

Nationaliteit: Oekraïne

Adres: (...)

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 01.09.2014 door de advocaat van betrokkenen, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

☐ *Betrokkenen staan momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hen werd betekend op 27.07.2014; Dat inreisverbod verbiedt hun zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3jaar, met name tot 26.07.2017. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort. Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mogen betrokkenen zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.*

☐ *Er werd aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 0 dagen betekend op 27.07.2014;*

☐ *Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting hebben betrokkenen geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.*

Indien betrokkenen wensen dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moeten ze dus terugkeren naar hun land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mogen betrokkenen zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.”

Op 11 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor derde verzoekster de beslissing, waarbij de aanvraag van 1 september 2014 onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 27 juli 2015. Dit is de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.09.2014 werd ingediend en op datum van 15.05.2015 werd geactualiseerd door :

Y., O. (R.R.: ...)

nationaliteit: Oekraïne

geboren te I. op 07.02.1996

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dus niet vervuld."

Op 11 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor elk van de verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekers ter kennis gebracht op 27 juli 2015. Dit is de vierde, vijfde en zesde bestreden beslissing.

Vierde bestreden beslissing:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: Y., V.

geboortedatum: 12.04.1974

geboorteplaats: I.-F.

nationaliteit: Oekraïne

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als [NAAM]1,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 29.07.2014. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 29.07.2014. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 29.07.2014."

Vijfde bestreden beslissing:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: Y., I.

geboortedatum: 07.07.1976

geboorteplaats: I.-F.

nationaliteit: Oekraïne

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is zij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 29.07.2014. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 29.07.2014. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 29.07.2014.”

Zesde bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: Y., O.

geboortedatum: 07.02.1996

geboorteplaats: I.

nationaliteit: Oekraïne

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.03.2014, aan betrokkene betekend op 29.07.2014”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op van het huidig beroep ingediend door eerste verzoeker en tweede verzoekster, gelet op het feit dat zij beiden het voorwerp uitmaken van een definitief inreisverbod. Op 29 juli 2014 is aan verzoekers een inreisverbod voor drie jaar ter kennis gebracht. Verzoekers hebben tegen de inreisverboden geen annulatieberoep ingediend waardoor de inreisverboden definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn. Ze hebben evenmin een verzoek tot opheffing of opschorting ingediend, zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Ook voeren zij geen hogere rechtsnorm aan.

2.2 Verweerder kan niet worden gevolgd wat de door hem opgeworpen exceptie betreft.

In het arrest van het Hof van Justitie, 4 april 2017, C-225/16, *Ouhrami*, kan uitdrukkelijk worden gelezen dat voor het ingaan van een inreisverbod is verondersteld dat de betrokkene het grondgebied eerst heeft verlaten en dat “het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, (...), wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat

pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven”, HvJ 4 april 2017, C-225/16, Ouhrami, par. 45 en 49.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich in een illegale situatie bevinden die voortvloeit uit een oorspronkelijk illegaal verblijf en niet uit een later illegaal verblijf dat het gevolg is van een overtreding van een inreisverbod, nu uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat eerste verzoeker en tweede verzoekster sinds de kennisgeving van het inreisverbod op 29 juli 2014 het grondgebied hebben verlaten. Het onrechtmatig verblijf van verzoekers wordt beheerst door de bevelen om het grondgebied te verlaten van 11 juni 2015 en niet door de inreisverboden, dat pas, volgens de uitlegging van het Hof van Justitie, rechtsgevolgen heeft nadat verzoekers het grondgebied hebben verlaten. Aldus wordt de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering, zoals uiteengezet door de verwerende partij in de nota met opmerkingen, verworpen.

2.3 Verweerder werpt op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° en 12°, van de vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.4 Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verweerder erkent dit gegeven in de nota met opmerkingen, maar meent dat verzoeker geen schending van hogere rechtsnormen aanhaalt, nu wel melding gemaakt wordt van artikel 8 van het EVRM maar er geen schending van het artikel wordt aangevoerd. Hierbij gaat hij eraan voorbij dat in dezelfde zin geen bevel kan worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 17 december 2013, nr. 225.855).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3, van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die, zoals hoger geduid, impliciet, doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM (en artikel 47 van het Handvest) vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/ Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (*cf.* RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift de schending opgeworpen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verweerder kan in zijn nota met opmerkingen niet dienstig vooruitlopen op een onderzoek van deze grieven dat door de Raad dient te worden gevoerd.

3. Onderzoek van het beroep

Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing:

3.1 In het eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Dat de bestreden beslissing dd. 9 juni 2015 opwerpt dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat het feit dat O. al jaren secundair onderwijs volgt in het Nederlands, verzoekers sinds 2006 in België verblijven, zij 3 jaar lang een attest van immatriculatie hadden, tweetalig en werkwillig zijn, een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd en een grote vrienden- en kennissenkring hebben, niet zouden verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Dat evenwel geen enkele motivering wordt gegeven waarom al deze aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie niet zouden in aanmerking kunnen genomen worden als buitengewone omstandigheden, noch enige motivering wordt gegeven welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Dat verweerder immers over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het nemen van beslissingen inzake regularisatieaanvragen en het voor verzoekers thans dan ook onduidelijk is wat verweerder onder buitengewone omstandigheden verstaat.

Dat de bestreden beslissing bovendien motiveert dat de aangehaalde elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de procedure in een de ontvankelijkheidsfase niet zouden worden behandeld.

Dat verzoekers evenwel verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State, die heeft geoordeeld dat elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in het arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State immers uitdrukkelijk stelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet correct gemotiveerd is waar gesteld wordt dat deze elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken en bijgevolg de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk is.

2.1.2.

Dat in een ander arrest van 21 september 2004 (nr. 135.090) de Raad van State eveneens oordeelde dat :

"[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004'van de stad

Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is [. . .]” (vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing dan ook niet, minstens op een gebrekkig wijze gemotiveerd heeft waarom de elementen van integratie welke door verzoekers werden aangehaald, geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, zoals vereist wordt door de Raad van State.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden nu zij strijdig is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, met artikel 62 Vreemdelingenwet en met de algemene motiveringsplicht.

2.1.3.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat de bestreden beslissing, naast de reeds opgeworpen gebrekkige formulering, bovendien op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu telkens ieder door verzoekers aangehaald punt, afgewezen wordt met de loutere motivering dat het geen buitengewone omstandigheden betreffen of niet zou aangetoond zijn waarom hierdoor de aanvraag niet kan worden ingediend in het land van herkomst.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn afdoende zijn" 2.

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoekers verworpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoekers hun volledige bestaan hebben opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met hun jarenlange legale verblijf geen omstandigheden zouden kunnen uitmaken die het bijzonder moeilijk maken voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst, zelfs al zou dit slechts tijdelijk zijn.

Dat gelet op hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er aan verzoekers niet kan verweten worden dat zij hun aanvraag in België hebben ingediend.

Dat verweerder bovendien weigert rekening te houden met de vaststelling dat verzoekers van 8 september 2008 tot 9 augustus 2011 toegelaten waren tot een verblijf in België, waardoor zij uiteraard volledig geïntegreerd zijn, nu een legaal verblijf heel wat kansen biedt.

Dat door de toekenning van een dergelijk lang verblijf verzoekers hun leven opnieuw hebben opgebouwd in België.

Dat de bestreden beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden, noch enige motivering geeft waarom deze periode van 3 jaar legaal verblijf verzoekers niet verhindert een aanvraag 9bis Vw. in te dienen in het land van herkomst.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en verweerder de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat immers verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen en onvoldoende voorafgaand onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatiefout, zodat zij tevens het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

2.1.4.

Dat de bestreden beslissing stelt dat het feit dat O. in België naar school gaat en haar secundair onderwijs in het Nederlands heeft gevolgd, niet aanzien zou kunnen worden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoekers zouden immers niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen en bovendien zou het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeven. O. zou overigens pas in juli 2010 naar België zijn gekomen en bijgevolg in het Russisch lessen hebben gevolgd.

Dat dit geenszins als een afdoende motivering beschouwd kan worden nu onweerlegbaar is aangetoond dat verzoekers kind haar secundair onderwijs in het Nederlands heeft genoten en het in het belang van het kind dan ook geenszins redelijk verantwoord is dat zij moet terugkeren naar het land van herkomst, waar zij een deel van haar opleiding zal moeten opnieuw volgen.

Door verweerder werden bovendien geenszins de resultaten van enig onderzoek voorgelegd waaruit zou blijken dat een verwijdering van het kind naar het land van herkomst, op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt, temeer daar in Oekraïne thans sprake is van een oorlogssituatie.

Dat bovendien, door te oordelen dat het feit dat hun kind hier naar school gaat niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid, de bestreden beslissing ingaat tegen een vaststaande rechtspraak van de Raad van State hieromtrent.

Dat in een arrest van de Raad van State werd geoordeeld dat het school lopen van een minderjarig kind in de Vrije Basisschool van Evergem op het eerste gezicht wel een buitengewone omstandigheid uitmaakte (cf. R.v.st., nr 117. 808, 1 april 20033).

Dat de Raad van State ook in andere arresten heeft geoordeeld dat het schoolgaan van minderjarige kinderen een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en aan de basis kan liggen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Dat de motivering van de bestreden beslissing als zou de opleiding van het kind kan verdergezet worden in het land van herkomst geen afdoende motivering is, nu de Raad van State reeds verschillende keren heeft geoordeeld dat er rekening moet mee gehouden worden dat het schooljaar wordt afgebroken en dat de kinderen zich na verschillende jaren van onderwijs in België zich terug, tijdelijk, zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal.

Dat in een arrest nr. 121. 928, de Raad van State heeft geoordeeld: « que concernant la scolarité des enfants des requérants, la partie adverse se borne à affirmer, dans la décision relative à la requérante, que « la scolarité de ses enfants ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément n'est apporté qui démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays ou les autorisations de séjour sont à lever serait difficile ou impossible » et que « la scolarité des enfants ne nécessite pas un enseignement spécial exigeant des infrastructures spécialisées qui n'existeraient pas surplace » , que contrairement à ce que soutient la partie adverse, la scolarisation en Belgique d'enfants mineurs, peut constituer, quelque soit le type d'enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement, même temporaire, de la famille dans son pays d'origine, pour y lever les autorisations de séjour requises „ qu'il en est encore plus ainsi lorsque cette scolarité s'effectue sur une longue période „ qu'il ressort du dossier administratif que la partie adverse a, en l'espèce, été informée de la scolarité des enfants des requérants depuis le 27 août 2001, qu'en laissant s'écouler deux années scolaires entières avant de prendre les décisions attaquées, la partie adverse a contribué à rendre plus difficile encore, le retour des requérants et de leurs enfants dans leur pays d'origine. » (Rvst nr. 121.928 van 30 juli 20034).

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde zijn arrest dd. 11 december 20075 duidelijk dat “het moeilijk te verantwoorden is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen en dat bovendien nergens uit de motivering van de beslissing blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gevoerd naar de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak”.

Dat verweerder in dit geval op de hoogte is van het schoolgaan van het kind van verzoekers bij de indiening van de regularisatieaanvraag.

Dat verweerder door te wachten om een definitieve negatieve beslissing te nemen betreffende de aanvraag 9ter Vw. van verzoekers tot 9 augustus 2011, terwijl de aanvraag van verzoekers dateerde van 14 mei 2008, ertoe heeft bijgedragen dat de moeilijkheid tot terugkeer van verzoekers en hun kind naar hun land van herkomst nog groter wordt.

Dat, conform de geldende rechtspraak van de Raad van State, er dus moet worden geoordeeld dat het schoolgaan van het kind van verzoekers een buitengewone omstandigheid uitmaakt, omwille van het feit dat hun kind zeker een schooljaar zal moeten missen omwille van de moeilijke omschakeling naar het andere schoolsysteem en het onderwijs in een andere taal.

Dat het schoolgaan van het kind van verzoekers dan ook beschouwd dient te worden als een buitengewone omstandigheid, welke rechtvaardigt dat de aanvraag conform 9bis Vw. in België wordt aangevraagd.”

3.2 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het vertrouwens- en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Dat uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (Cass. 14 juni 1999, A.C., 1999, nr. 352; Cass. 17 mei 1999, A.C., 1999, nr. 285).

Dat verzoekers op 26 september 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vw. ingediend hebben.

Pas bij beslissing van 9 juni 2015, hetzij 3 jaar later, wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Aangezien verzoekers dermate lang diende te wachten alvorens zij een beslissing ontvingen, in combinatie met het feit dat verzoekers 3 jaar in het bezit waren van een attest van immatriculatie, ontstond bij hen het gerechtvaardigde vertrouwen dat hun aanvraag zou worden goedgekeurd. Minstens was dit de verwachting die bij verzoekers is ontstaan, waardoor zij zich verder geïntegreerd hebben in de samenleving.

De bestreden beslissing behelst dan ook een schending van het vertrouwensbeginsel.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur bovendien het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd⁶.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen welke door verzoekers werden aangehaald waarom zij geen aanvraag kunnen indien op de Belgische ambassade in Oekraïne, eenvoudigweg worden genegeerd met de vage en stereotype opmerking dat deze geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken.

Dat er bovendien door verweerder geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoekers inmiddels al 9 jaar in België verblijven en zij in tussentijd volledig geïntegreerd zijn, onder meer te wijten aan het feit dat zij 3 jaar over een legaal verblijf beschikt en zij nogmaals 3 jaar hebben moeten wachten op een beslissing van verweerder inzake hun aanvraag conform artikel 9bis Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schendt.”

3.3 Beide middelen worden samen besproken.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motieven wordt *in casu* verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt aan de hand van de gegevens vervat in het dossier verduidelijkt waarom de verzoekers niet voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde van het genoemde artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in het onderhavige middel, waarin tevens de schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen.

Er is dan ook voldaan aan de formele motiveringsplicht, zodat een schending van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 niet voorligt.

In casu wordt de aangevoerde schending van de materiële motiveringplicht samen onderzocht met de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, beide in het licht van de wetsbepaling die ten grondslag ligt van de bestreden beslissing, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag tot machtiging tot verblijf, die de verzoekers indienden, onontvankelijk bevonden en is dus de invulling van het begrip “buitengewone omstandigheden” aan de orde. Teneinde de verweerder toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn van deze voorwaarde, dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem of haar bijzonder moeilijk is terug te keren naar het land van oorsprong of naar een land waar hij of zij gemachtigd is te verblijven, om er de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Verzoekers kunnen, blijkens een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, niet ernstig voorhouden dat er geen rekening is gehouden met het feit dat zij in het kader van hun medische aanvraag in het bezit waren van een immatriculatieattest. In de bestreden beslissing wordt immers het volgende gemotiveerd: *“Zij dienden op datum van 14.05.2008 een aanvraag 9ter in. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun aanvraag 9ter en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun aanvraag 9ter werd afgesloten op datum van 09.08.2011.”*

Waar verzoekers menen dat er geen enkele motivering is gegeven waarom hun langdurig verblijf en integratie niet in aanmerking kunnen komen als buitengewone omstandigheid, kunnen zij evenmin worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat hun langdurig verblijf niet in aanmerking kan worden genomen omdat verzoekers zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie. De elementen van integratie hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld.

Waar verzoekers verwijzen naar twee arresten van de Raad van State van 30 april 2003 en 21 september 2004, waaruit zou blijken dat de elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag, wijst de Raad op een arrest van de Raad van State van 9 december 2009. In dit arrest nr. 198.769 heeft de Raad van State onder meer het volgende gesteld: *“dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip “buitengewone omstandigheden”; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toelichtte: “Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan invoeren. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken.”; (Parl. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.) dat trouwens het begrip “buitengewone omstandigheden” nog verder beperkt wordt door artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was “opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen” (Memorie van toelichting, Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); dat ook ná de wetswijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis*

van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007)); dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend;" Aldus maken verzoekers niet aannemelijk dat verweerder een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verweerder dient evenmin te motiveren welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden uitmaken, nu elke aanvraag individueel wordt beoordeeld en de bewijslast bij de aanvrager ligt. Verzoekers lichten met hun betoog nergens toe waarom de elementen van integratie in hun hoofde een buitengewone omstandigheid uitmaken, m.a.w. waarom dit hun zou beletten om hun aanvraag in hun land van herkomst in te dienen. Met hun betoog tonen de verzoekers derhalve niet aan dat het standpunt van de verweerder, zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing, op dit punt kennelijk onredelijk is.

Verzoekers betogen dat het motief in verband met het schoollopen van hun kind niet afdoende is. Dat hun kind een deel van de opleiding opnieuw zal moeten volgen en zich zal moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gemotiveerd: *"Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de dochter van betrokkenen pas op datum van 09.07.2010 naar België kwam, op veertienjarige leeftijd. Dit veronderstelt dat zij tot dan steeds onderwijs in het land van herkomst volgde waardoor de bewering dat de overgang naar lessen in het Russisch een moeizaam proces zal zijn, niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid daar zij in het verleden reeds scholing genoot in het Russisch. Bovendien merken we op dat het betrokken kind reeds meerderjarig is en dus niet langer schoolplichtig. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."* Verzoekers gaan eraan voorbij dat 'het kind' meerderjarig is en aldus niet langer schoolplichtig. Zo ook is hun betoog, dat de verwerende partij geen onderzoek heeft voorgelegd waaruit zou blijken dat de verwijdering van het kind naar het land van herkomst op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt, niet dienstig nu er *in casu* geen sprake is van een 'kind', gelet op de leeftijd van derde verzoekster. De verwijzing naar het arrest van de Raad van State is niet dienstig aangezien het arrest betrekking heeft op minderjarige kinderen. Waar verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad betreft dit bovendien kinderen die nooit onderwijs hadden genoten in het land van herkomst terwijl verzoekster tot haar 14 jaar onderwijs heeft genoten in Oekraïne en aldus niet aantoonbaar dat zij zich in dezelfde omstandigheden zou bevinden.

Verzoekers maken met hun betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet correct zou zijn of dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen of niet alle pertinente gegevens zou hebben nagegaan die noodzakelijk zijn om de bestreden beslissing te kunnen nemen. Het feit dat zij het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. Aldus blijkt dat de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen dat de aanvraag onontvankelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening heeft gehouden met alle door verzoekers aangehaalde elementen, doch dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing maakt niet dat de beslissing niet rechtsgeldig zou zijn genomen, met in acht name van alle elementen die verzoekers hebben aangehaald in hun aanvraag. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking van het middel hierboven is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond die verantwoorden dat zij hun aanvraag in België indienen. Gelet op de analyse hierboven blijkt dat verzoekers met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Verzoekers tonen niet aan dat er *in casu* zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hun toezeggingen of beloften werden gedaan. Het feit dat verzoekers over een immatriculatieattest beschikten in het kader van hun medische aanvraag en geïntegreerd zouden zijn, heeft niet tot gevolg dat aan verzoekers 'automatisch' een verblijfsmachtiging wordt toegekend of dat zij er mogen op vertrouwen een verblijfsmachtiging te verkrijgen louter op grond van hun integratie en tijdelijke verblijfsmachtiging. Evenmin kan uit de behandelingsduur van drie jaar een toezegging of belofte worden afgeleid dat verzoekers een verblijfsmachtiging zouden krijgen. De schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

Beide middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing:

3.4 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaalde de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Dat de bestreden beslissing motiveert dat de aanvraag van verzoekers conform artikel 9bis Vw. zonder voorwerp zou zijn omdat aan verzoekers een inreisverbod werd betekend op 27 april 2014 en verzoekers zich bijgevolg niet op het grondgebied mogen bevinden.

Dat een vraag tot opheffing of opschorting van een inreisverbod zou dienen aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland en verzoekers bijgevolg naar daar zouden moeten terugkeren om de aanvraag tot opheffing van het reisverbod in het buitenland in te dienen. Zolang hierop geen positief antwoord is, zouden verzoekers zich niet op het Belgische grondgebied mogen bevinden.

Dat de bestreden beslissing evenwel onvoldoende gemotiveerd is, waar zonder meer gesteld wordt dat de regularisatieaanvraag van verzoekers zonder voorwerp is.

Dat overeenkomstig artikel 74/12 §1, 1e lid Vw. de minster of zijn gemachtigde het inreisverbod kan opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Dat - behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een KB bepaalde afwijkingen - de aanvraag tot opheffing of opschorting moet ingediend worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het herkomstland (art. 74/12 §, 3e lid Vw.).

Dat een aanvraag conform artikel 9bis Vw. bijgevolg als een wettelijke afwijking kan worden beschouwd op de verplichting om een opheffing/intrekking van het inreisverbod in te dienen in het land van herkomst (zoals voorzien in art. 74/12 §, 3e lid Vw.).

Dat een aanvraag conform artikel 9bis Vw. immers de vraag inhoudt om machtiging tot verblijf van meer dan 3 maanden in België en dus impliciet een opheffing/intrekking van het reeds opgelegde inreisverbod behelst.

Dat de Vreemdelingenwet in artikel 9bis Vw. een mogelijkheid voorziet om in buitengewone omstandigheden een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan 3 maanden in België in te dienen en bijgevolg artikel 9bis Vw. dient beschouwd te worden als de in artikel art. 74/12 §, 3e lid Vw. vermelde wettelijke afwijking.

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is, nu op geen enkele wijze rekening werd gehouden met de door verzoekers ingeroepen buitengewone omstandigheden en dus de dwingende redenen waarom het voor hen onmogelijk is terug te keren naar hun land van herkomst.

Dat door deze buitengewone omstandigheden niet te onderzoeken, verweerder nalaat rekening te houden met alle door verzoekers in hun aanvraag opgeworpen elementen en de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is.

Dat al evenmin enige reden wordt gegeven waarom geen rekening dient gehouden te worden met de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden, niettegenstaande art. 74/12 §, 3e lid Vw. nochtans duidelijk stelt dat een afwijking mogelijk is op het indienen van een aanvraag tot opheffing/intrekking van het inreisverbod in het buitenland.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing⁷.

Dat de bestreden beslissingen dan ook vernietigd dienen te worden nu zij strijdig zijn met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, met artikel 62 Vreemdelingenwet en met de algemene motiveringsplicht.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing, naast de reeds opgeworpen gebrekkige formulering, bovendien op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu enkel verwezen wordt naar het inreisverbod teneinde de aanvraag van verzoekers zonder voorwerp te verklaren.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn" 8.

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoekers verworpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.1.3.

Dat tot slot verweerder het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden heeft, door op een onzorgvuldige wijze het dossier van verzoekers te onderzoeken en tenslotte tot een onredelijke beslissing te komen.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. Dat de bestreden beslissing niet alle elementen van het dossier van verzoekers in overweging heeft genomen (inzonderheid de buitengewone omstandigheden en het hangende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) en dan ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft.

Verzoeker hebben immers een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangetekend tegen het inreisverbod dat hen op 27 juli 2014 werd betekend en hun beroep is tot op heden nog steeds hangende bij de Raad. Dat het dan ook mogelijk is dat dit inreisverbod zal vernietigd worden.

Verweerder diende hiermee dan ook rekening te houden alvorens de aanvraag van verzoekers conform artikel 9bis Vw. zonder meer zonder voorwerp te verklaren wegens een eerdere betekend inreisverbod, dat op het ogenblik van het nemen van de beslissing van 11 juni 2015 nog geenszins definitief is.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur bovendien het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd⁹.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen welke door verzoekers werden aangehaald waarom zij geen aanvraag kunnen indienen op de Belgische ambassade in het land van herkomst, eenvoudigweg worden genegeerd met de vage en stereotype opmerking dat hun aanvraag zonder voorwerp is nu ten aanzien van hen een inreisverbod werd uitgevaardigd.

Dat de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schendt."

3.5 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de bestreden beslissing wordt in essentie overwogen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, die eerste en tweede verzoekers op 1 september 2014 hebben ingediend, 'zonder voorwerp' zou geworden zijn omdat hen op 27 juli 2014 een definitief geworden inreisverbod werd betekend voor de duur van drie jaar. De beslissing verwijst onder andere naar artikel 7, eerste lid, 12° en artikel 74/12, §§1, derde lid, 2 en 4, van de vreemdelingenwet als 'juridische' grondslag.

De Raad stelt vast dat de in de motieven vermelde bepalingen uit de vreemdelingenwet enerzijds betrekking hebben op het verplicht af te leveren bevel om het grondgebied te verlaten aan *"een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is"* (artikel 7, eerste lid, 12°) en anderzijds op de procedure om de opschorting of de opheffing van een inreisverbod aan te vragen bij de minister of zijn gemachtigde (artikel 74/12, §§1, derde lid, 2 en 4). Geen van de vermelde wetsbepalingen beschrijft echter de mogelijkheid voor de gemachtigde van de staatssecretaris om een aanvraag om machtiging tot verblijf 'zonder voorwerp' te verklaren.

Door deze aanvraag zonder voorwerp te verklaren op grond van het loutere motief dat verzoekers onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied staan, wordt de formele motiveringsplicht geschonden. De motivering mist immers juridische grondslag.

De vaststelling dat de bestreden beslissing elke grondslag mist, leidt tot de nietigverklaring ervan.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet kan leiden tot een ruimere vernietiging van de bestreden beslissing, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Met betrekking tot de derde bestreden beslissing:

3.6 In het enige middel voert derde verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Dat de bestreden beslissing opwerpt dat de regularisatieaanvraag van verzoekster niet vergezeld ging van een internationaal erkend paspoort of gelijkgestelde reistitel, noch van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering welke verzoekster vrijstelt van het voorleggen van dergelijke documenten.

Dat overeenkomstig artikel 9bis Vw. een machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft en dit in geval van buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt. Voorts bepaalt artikel 9bis Vw. de voorwaarden waaronder men is vrijgesteld van het voorleggen van een identiteitsdocument :

Artikel 9bis

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Geneve,

zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat artikel 9bis bijgevolg enkel gewag maakt van 'een identiteitsdocument', zonder verdere nadere specificaties, zoals deze bijvoorbeeld wel terug te vinden zijn in artikel 9ter Vw.

Dat de bestreden beslissing verwijst naar de omzendbrief van 21 juni 2007 teneinde te stellen dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden aan de hand van een internationaal erkend paspoort of gelijkgestelde reistitel of van een nationale identiteitskaart.

Dat een omzendbrief evenwel enkel een loutere instructie is van een overheid aan haar administratieve diensten en bijgevolg geen enkele wettelijke waarde heeft. Dat een loutere verwijzing naar instructies van een omzendbrief, dan ook geenszins rechtvaardigt dat het door verzoekster voorgelegde identiteitsdocument, zijnde een kopij van haar geboorteakte, door verweerder niet wordt weerhouden.

Dat in de bestreden beslissingen dan ook geen enkel wettelijke bepaling wordt aangehaald om het door verzoekster voorgelegde document af te wijzen en te stellen dat aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet zou voldaan zijn.

Dat artikel 9bis Vw. enkel verwijst naar het voorleggen van een 'identiteitsdocument', aan welke voorwaarde verzoekster dan ook voldaan heeft, nu zij schoolattesten heeft voorgelegd.

Dat de beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

2.1.2.

Dat bovendien uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever was dat een vreemdeling, die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn identiteit "aantoont" (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

Dat uit deze terminologie voortvloeit dat een vreemdeling, in het kader van zijn verblijfsaanvraag, een afschrift van dit identiteitsdocument dient over te maken.

Dat de wetgever stelt dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is" en dat bij gebreke aan een dergelijk document "de identiteit onzeker is" en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden" (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

Dat uit de parlementaire voorbereidende werken dan ook duidelijk blijkt dat een identiteitsdocument dient te worden overgemaakt in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf teneinde zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van de aanvrager.

Dat verzoekster in casu bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een kopij overmaakte van haar schoolattesten, evenals kopij van de paspoorten van haar ouders

Dat verzoeksters ouders in dezelfde aanvraag conform artikel 9bis Vw., een kopij van hun paspoort hebben overgemaakt.

Dat verweerder derhalve, op het ogenblik dat hij zich uitsprak over de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, over de door verzoekster overgemaakte schoolattesten en over de paspoorten van haar ouders, eveneens van Oekraïense nationaliteit, beschikte.

Dat verweerder dan ook in de mogelijkheid was om zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van de verzoekster en waardoor verzoekster, overeenkomstig art. 9bis Vw., wel degelijk een identiteitsdocument heeft voorgelegd.

Dat verzoekster benadrukt dat hiermee is voldaan aan de doelstelling die de wetgever heeft vooropgesteld, ook al werd dit niet in de wet opgenomen!

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 9bis Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals van de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsbeginsel, zodat deze dient vernietigd te worden."

3.7 De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in

feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name *“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dus niet vervuld.”*

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Geneve,

zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;
2° elementen die in de loop van de procédure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procédure;
3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Zoals verzoekster terecht weergeeft, maakt artikel 9bis van de vreemdelingenwet enkel gewag van 'een identiteitsdocument', zonder verdere nadere specificaties.

De voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet lichten precies toe wat de wetgever precies verstaat onder de zogenaamde '*documentaire voorwaarde*'. Met name dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit "*aantoont*" (*Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). Uit deze terminologie vloeit voort dat het niet volstaat dat een vreemdeling beweert een identiteitsdocument in zijn bezit te hebben, doch dat hij, in het kader van zijn verblijfsaanvraag, tevens een afschrift van dit identiteitsdocument dient over te maken (*Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 184).

In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (punt II C 1-b), gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, wordt verduidelijkt dat de identiteit en nationaliteit moeten bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Verzoekster zet niet uiteen dat het voor haar onmogelijk is om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België maar evenmin legt zij een kopie voor van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of van een nationale identiteitskaart. Verzoekster betwist dit niet maar verwijst thans naar de paspoorten van haar ouders en naar haar schoolattesten. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster in de aanvraag niet uitdrukkelijk heeft verwezen naar de paspoorten van haar ouders en naar haar schoolattesten om aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde te voldoen. Verder toont verzoekster thans niet aan dat de paspoorten van haar ouders en schoolattesten kan gelijkgesteld worden met een identiteitsdocument. De Raad merkt voorts op dat uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat een stuk dat niet als een identiteitsdocument kan worden beschouwd in de zin van artikel 9bis, §1, van de vreemdelingenwet anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het gecombineerd wordt met andere stukken die evenmin kunnen worden beschouwd als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis, §1, van de vreemdelingenwet. Uit de loutere cumulatie van verschillende documenten – de paspoorten van haar ouders en schoolattesten – kan niet worden afgeleid dat verzoeksters identiteit komt vast te staan, ook al betreft het officiële documenten.

Verzoekster maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. De schending van de door de verzoekster aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

Met betrekking tot de vierde, vijfde en zesde bestreden beslissing, met name de bevelen om het grondgebied te verlaten:

3.8 Verzoekers voeren in het enige middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Dat de bestreden beslissingen gepaard gaat met bevelen om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 0 dagen.

Dat overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten verplicht zijn om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat derde verzoekster enerzijds niet in het bezit is van geldig paspoort en een geldig visum en dat de eerste twee verzoekers onderworpen zijn aan een inreisverbod.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met bepalingen van artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van deze bevelen, temeer daar verweerder op de hoogte is van het feit dat O. inmiddels jarenlang in België schoolloopt.

Dat de bevelen om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhouden van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.”

3.9 Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vloeit geen formele motiveringsplicht voort. Bovendien is wel degelijk rekening gehouden met het schoollopen van derde verzoekster.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat zich daarin een synthesesnota van 11 juni 2015 bevindt, waaruit blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het schoollopen van derde verzoekster:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1) Hoger belang van het kind:

De dochter is net meerderjarig geworden. Bovendien blijft de gezinseenheid behouden waardoor het hoger belang van het kind niet geschaad wordt. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden

2) Gezin- en familieleven:

De gezinseenheid blijft behouden

3) Gezondheidstoestand

Er worden geen medische elementen ingeroepen in de aanvraag 9bis. Het administratief dossier bevat echter twee aanvragen 9ter, beiden werden negatie afgesloten, de laatste op datum van 21.06.2012. sindsdien werden er geen nieuwe medische elementen toegevoegd aan het dossier.”

Er ligt geen inreisverbod voor. De aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet is niet dienstig.

De schending van de door verzoekers aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De tweede bestreden beslissing, met name de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juni 2015, waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor wat de eerste, derde, vierde, vijfde en zesde bestreden beslissing betreft, verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. MOONEN